

ffjærpe Tilsynet fra det Offentliges Side med Sagførernes Forretningsvirksomhed, at indføre Taxter for Sagførerne for at hindre Oprækkerti; men en saadan Omsarbejdelse af Lovforslaget formener Mindretallet ikke at kunne tilkomme et Udvalg; den maa jo nærmest ligge i Ministerens Hænder. Men efter Forhandlingernes Gang og Udvalgets Stilling samt dette Things tidligere Standpunkt til denne Sag, er der jo ingen Sandsynlighed for, at en Opfordring fra Mindretallets Side til at standse Sagen og lade Ministeren ordne den paa anden Maade, vil blive tagen til Følge, og Mindretallet har derfor ogsaa i denne Henseende nøjedes med kun at gjøre nogle Anthyndinger om sin Opfattelse i Betænkningen. Jeg skal ikke ved denne Leilighed komme nærmere ind paa Forhandlingen om det, som i dette Affnit af Loven maa anses for Hovedspørgsmaalet, nemlig den dansk-juridiske Examinens vedvarende Betydning som givende Afgang til Sagførertanden. Jeg tror ikke, at det vil være til nogen Nytte for Sagen at gjentage Argumenterne fra 1ste Behandling eller det, man allerede en Gang har skrevet i Betænkningen, ligesom det maaste ogsaa vilde være mindre vel berettiget, da det ikke foreligger noget Forslag i den Retning. Jeg skal kun gjøre en Bemærkning lige overfor en Ytring fra den ærede Ordfører. Naar han anførte som Argument for den foreslaaede Forandring blandt Andet, at det, naar vi fik en Retsreform, vilde være nødvendigt alene at have latinske Jurister, da de danske ikke kunde magte Opgaven, skal jeg hertil bemærke for det Første: Den Tid, den Sorg — det ligger formodentlig ikke lige for, at vi faae denne Retsreform — og for det Andet: At jeg ikke indser, hvorfor ikke danske Jurister med tilstrækkelig Dvæls og Indsigt i den nuværende Sagførergjæring skulde kunne være lige stilkede til at føre en Sag mundtlig, naar de kunne føre den skriftlig. Skulde det imidlertid i sin Tid vise sig, at der i den Henseende var nogle Mangler at rette, vil der jo altid være Anledning til at rette dem. Jeg tror ikke, at det nu paa dette Tidspunkt vil være rigtigt at flette de danske Jurister, fordi de mulig engang i næste Aarhundrede ikke vilde være i Stand til at plædere mundtlig i en Retsdag. Naar det ogsaa blev sagt af den ærede Ordfører, at Spørgsmaalet om Bekostningen og Taxterne laa udenfor Sagen, vil jeg sige: Ja, det kan forsaavidt siges at ligge udenfor, som der ikke staar Noget om det i Lovforslaget, men naar man tager sin Stilling til en Sag, maa man

ledes dertil af visse Motiver. For mig har det i alt Fald ingenlunde været nogen ringe Grund til at modsætte mig Fjernelsen af de danske Jurister for Fremtiden som Sagførere, at der saa vil blive paalagt Alle, som vilde gaa den Vej, en meget betydelig Byrde fremfor nu, og det en Byrde, som jeg fra mit Standpunkt ikke kan anse for rigtig. Hvad de enkelte Vædringsforslag angaar, er der jo, som ganske rigtig fremhævet, en Del af dem, som maa betragtes som rene Redaktionsændringer. Udskillige af Paragraferne have efter Mindretallets Skjøn faaet en forbedret Affattelse, og selv om vi ikke, som Stillingen er, kunne nære nogen stor Interesse for Lovarbejdet i det Hele i den Stikelse, det vil faae efter disse Vædringsforslag, er der dog ikke Noget til Hinder for, at vi kunne stemme for disse Vædringsforslag, forsaavidt som vi anse dem for Forbedringer. Jeg skal gjøre den almindelige Bemærkning om Mindretallets Stilling til Vædringsforslagene, at de Forslag, som sigte til yderligere at ffjærpe Lovforslagets Hovedbestemmelse i første Affnit, vil Mindretallet modsætte sig, hvormod det kan slutte sig til Størstedelen af de øvrige. Jeg skal nævne de Vædringsforslag i dette Affnit, som jeg vil tilraade Mindretallet at stemme imod af den Grund, jeg nævnte. Det er da Forslagene Nr. 2 og 3, der gaa ud paa, at det for at blive Underrettsfogfører ikke skal være nok, at man har været autoriseret Dommerfuldmægtig, men at man skal have været autoriseret som „første eller eneste Fuldmægtig“. Endvidere vilde vi stemme mod de 2 Vædringsforslag under Nr. 5 og 6 til § 12, der gaa ud paa at forhøje Minimumsgrænsen for de Bøder, som der i de i § 12 nævnte Tilfælde er Tale om at itjende, og af samme Grund mod Vædringsforslaget Nr. 12. De øvrige Vædringsforslag til dette Affnit anser jeg for Fremstridt og da navnlig ogsaa det nye Stykke, som ifølge Vædringsforslaget under Nr. 13 føies til § 23. Jeg vil derfor anbefale mine Meningsfæller at stemme for dem. Hvad angaar den senere Behandling af Lovforslaget og den paafølgende Afstemning, navnlig over de enkelte Paragrafer, vil Mindretallet gjerne gjøre, hvad det kan, for at lette Afstemningen og undgaa unødvendig Tidsspilde for Thinget. Derfor vil jeg skjønndt det i flere Tilfælde egentlig vilde være det Naturligste, at det helt afholdt sig fra at stemme, dog anbefale Mindretallet, for at præcisere sin Stilling med Hensyn til det, som er fremhævet som Hovedpunktet, kun at stemme mod Lovforslagets § 4, der fremtidig vil udelukke de danske Juristers